

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده، با رحم

حم - (1)

حامیم (1)

تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ (2)

فرو فرستادن کتاب است از جانب خدا، غالب، دانا. (2)

غَافِرِ الذَّنْبِ وَقَابِلِ التَّوْبِ شَدِيدِ الْعِقَابِ ذِي الطُّوْلِ **صلى** لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ **صلى** إِلَيْهِ الْمَصِيرُ (3)

آمرزنده گناه و پذیرنده توبه، سخت در عذاب، صاحب فراوانی؛ نیست معبودی مگر او؛ به سوی او است باز گشت. (3)

مَا يُجَادِلُ فِي - آيَاتِ اللَّهِ إِلَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَا يَغْرُرُكَ تَقَلُّبُهُمْ فِي الْبِلَادِ (4)

نمی کنند کشمکش درباره آیت های خدا مگر آنانکه نامعتقد شدند پس نفریبید ترا رفت و آمد ایشان در شهر ها. (4)

كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَالْأَحْزَابُ مِنْ بَعْدِهِمْ **صلى** وَ هَمَّتْ كُلُّ أُمَّةٍ بِرَسُولِهِمْ لِيَأْخُذُوهُ **صلى** وَ جَادَلُوا بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ فَأَخَذْتَهُمْ **صلى** فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ (5)

به دروغ نسبت کردند پیش ایشان قوم نوح و گروه ها از بعد ایشان؛ و قصد کرد هر امتی به پیغمبر ایشان تا بگیرند او را؛ و کشمکش کردند با بیهوده گی ها تا غلط ثابت کنند با آن حق را پس گرفتم ایشان را؛ پس چگونه بود عقوبت من؟ (5)

وَ كَذَلِكَ حَقَّتْ كَلِمَةُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا - أَنَّهُمْ أَصْحَابُ النَّارِ (6)

و این چنین ثابت شد سخن پروردگار تو بر آنانکه نامعتقد شدند آنکه ایشان باشندگان دوزخ اند. (6)

الَّذِينَ يَحْمِلُونَ الْعَرْشَ وَمَنْ حَوْلَهُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَ يُؤْمِنُونَ بِهِ وَ يَسْتَغْفِرُونَ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا رَبَّنَا وَسِعْتَ كُلَّ شَيْءٍ رَحْمَةً وَ عِلْمًا فَاعْفِرْ لِلَّذِينَ تَابُوا وَ اتَّبِعُوا سَبِيلَكَ وَ قِهِمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ (7)

آنانکه بر می دارند عرش را و کسانی که دور آن اند تسبیح می گویند به ثنا و سپاس پروردگار شان و ایمان می آورند به او و طلب آمرزش می کنند برای آنانکه ایمان آوردند، (می گویند:) پروردگار ما در بر گرفته ئی همه چیز را به رحمت و دانش، پس بیامرزش برای آنانکه توبه کردند و پیروی کردند راه تو را و نگاه دار ایشان را از عذاب دوزخ. (7)

رَبَّنَا وَ ادْخُلْهُمْ جَنَّاتٍ عَدْنٍ الَّتِي وَعَدْتَهُمْ وَ مَنْ صَلَحَ مِنْ آبَائِهِمْ وَ أَزْوَاجِهِمْ وَ ذُرِّيَّتِهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ (8)

پروردگار ما و در آر ایشان را در بوستان های جاودان آنکه وعده کرده ئی ایشان را و کسی که شائسته کاری کرد از پدران ایشان و زنان ایشان و فرزندان ایشان. هر آئینه تو، توئی غالب، نهایت هوشیار. (8)

وَ قِهِمُ السَّيِّئَاتِ ۗ وَ مَنْ تَقِ السَّيِّئَاتِ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمْتَهُ ۗ وَ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ (9)

و نگاه دار ایشان را از بدی ها. و کسی را که نگاه می داری از بدی ها آن روز پس به یقین رحم کردی بر او. و این است آن پیروزی بزرگ. (9)

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنَادُونَ لَمَقْتُ اللَّهِ أَكْبَرُ مِنْ مَقْتِكُمْ أَنْفُسَكُمْ إِذْ تُدْعَوْنَ إِلَى الْإِيمَانِ فَتَكْفُرُونَ (10)

هر آئینه آنانکه نامعتقد شدند صدا کرده می شوند: البته نفرت خدا بزرگتر است از نفرت شما نفس های خودتان را چون خوانده می شوید به سوی ایمان پس نامعتقدی می کنید. (10)

قَالُوا رَبَّنَا آمَنَّا أَشْتَتِينَ وَأَحْيَيْتَنَا أَشْتَتِينَ فَاعْتَرَفْنَا بِذُنُوبِنَا فَهَلْ إِلَىٰ خُرُوجٍ مِّنْ سَبِيلٍ (11)

گفتند: پروردگار ما میراندی ما را دو بار و زنده ساختی ما را دو بار پس اعتراف کردیم ما به گناهان ما، پس آیا است به سوی بیرون شدن از راهی؟ (11)

ذَلِكَ بِأَنَّهُ إِذَا دُعِيَ اللَّهُ وَحْدَهُ كَفَرْتُمْ ۖ وَإِنْ يُشْرَكَ بِهِ تَوَمَّنُوا ۗ فَالْحُكْمُ لِلَّهِ الْعَلِيِّ الْكَبِيرِ (12)

این شما را است به آنکه آن چون خوانده می شد خدا تنها او نامعتقد شدید؛ و اگر شریک کرده می شود با او ایمان می آورید. پس داوری برای خدا است نهایت بلند، نهایت بزرگ. (12)

هُوَ الَّذِي يُرِيكُمْ آيَاتِهِ ۖ وَيُنزِلُ لَكُمْ مِّنَ السَّمَاءِ رِزْقًا ۖ وَ مَا يَتَذَكَّرُ إِلَّا مَنْ يُنِيبُ (13)

او است آنکه می نماید شما را نشانه های خود را و فرو می فرستد برای شما از آسمان روزی را. و نمی شود پند پذیر مگر کسی که رجوع می کند. (13)

فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ ۗ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ (14)

پس بخوانید خدا را خاص ساخته برای او دین را و اگرچه نپسندند آن را نامعتقدان. (14)

رَفِيعَ الدَّرَجَاتِ ذُو الْعَرْشِ يُلْقِي الرُّوحَ مِنْ أَمْرِهِ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ لِيُنذِرَ يَوْمَ التَّلَاقِ (15)

خداوند درجه های بلند، صاحب عرش، می فرستد وحی را به فرمان خود بر کسی که می خواهد از بنده گان خود تا بیم دهد روز ملاقات همدیگر را. (15)

يَوْمَ هُمْ بَدْرُوعُونَ ۖ لَا يَخْفَىٰ عَلَى اللَّهِ مِنْهُمْ شَيْءٌ ۗ لَّمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ ۖ لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ (16)

روزی که ایشان آشکار می شوند؛ نمی شود پنهان بر خدا از ایشان چیزی. (خداوند می فرماید): برای کیست پادشاهی امروز؟؛ (باز خود می فرماید): برای خدای یگانه غالب. (16)

الْيَوْمَ نُجْزِي كُلَّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ ۗ لَا ظُلْمَ الْيَوْمَ ۗ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ (17)

امروز سزا و پاداش داده می شود هر نفسی به آنچه به دست آورد. نیست ستم امروز.
هر آئینه خدا است سریع در حساب گرفتن. (17)

وَأَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْأَرْزَاقِ إِذِ الْقُلُوبِ لَدَى الْحَنَاجِرِ كَظَمِينَ، مَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ حَمِيمٍ وَلَا شَفِيعٍ يُطَاعُ
(18)

و بیم ده ایشان را روز نزدیک را (قیامت) چون دل ها نزدیک حنجره ها پر از غم (باشند).
نیست برای ستم گاران از دوست صمیمی و نه شفاعت کننده که اطاعت کرده می شود.
(18)

يَعْلَمُ خَائِنَةَ الْأَعْيُنِ وَمَا تُخْفِي الصُّدُورُ (19)

می داند خیانت چشم ها را و آنچه پنهان می کنند سینه ها. (19)
وَاللَّهُ يَقْضِي بِالْحَقِّ مَلِيٍّ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَقْضُونَ بِشَيْءٍ إِنَّ اللَّهَ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ
(20)

و خدا داوری می کند به حق؛ و آنانکه می خوانند از غیر او نمی کنند داوری به چیزی.
هر آئینه خدا او است شنوا، بینا. (20)

أَوْ لَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ كَانُوا مِنْ قَبْلِهِمْ، كَانُوا هُمْ أَشَدَّ مِنْهُمْ
قُوَّةً وَ آثَارًا فِي الْأَرْضِ فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَاقٍ (21)

آیا سیر نکردند در زمین پس بنگرند چگونه بود سرانجام آنانکه بودند از پیش ایشان. بودند
ایشان زیاده تر از ایشان در قوت و نشانه ها در زمین پس گرفت ایشان را خدا به گناهان
ایشان و نبود برای ایشان از خدا از مدافعی. (21)

ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانَتْ تَأْتِيهِمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَكَفَرُوا فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ إِنَّهُ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ (22)

این به آنکه ایشان بودند می آمدند ایشان را پیغمبران ایشان با دلایل روشن پس نامعتقد شدند
پس گرفت ایشان را خدا. هر آئینه او است قوی، سخت در عقوبت. (22)

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا وَسُلْطٰنٍ مُّبِينٍ (23)

و البته به یقین فرستادیم ما موسی را با نشانه های ما و دلیل روشن. (23)

إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَ هَامَانَ وَ قَارُونَ فَقَالُوا سَحَرٌ كَذَّابٌ (24)

به سوی فرعون و هامان و قارون، پس گفتند: جادوگری دروغگوی است. (24)

فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِالْحَقِّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا اقْتُلُوا أَبْنَاءَ الَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ وَ اسْتَحْيُوا نِسَاءَهُمْ وَ مَا كَيْدُ
الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلٰلٍ (25)

پس وقتیکه آمد به پیش ایشان با حق از جانب ما گفتند: بکشید پسران آنان را که ایمان
آوردند همراه او و زنده نگاه دارید زنان ایشان را. و نیست حيله نامعتقدان مگر در بيهوده
گی. (25)

وَ قَالَ فِرْعَوْنُ ذُرُونِي - أَقْتُلْ مُوسَىٰ وَ لِيَذُغَ رَبُّهُ صلى إِنِّي - أَخَافُ أَنْ يُبَدِّلَ دِينَكُمْ أَوْ أَنْ يُظْهِرَ فِي الْأَرْضِ الْفَسَادَ (26)

و گفت فرعون: بگذارید مرا بکشم موسی را و باید بخواند پروردگار خود را؛ هر آینه من می ترسم آنکه تغییر دهد دین شما را یا آنکه پدید آورد در سرزمین تباه کاری را. (26)
وَ قَالَ مُوسَىٰ - إِنِّي عُذْتُ بِرَبِّي وَ رَبِّكُمْ مِّنْ كُلِّ مُتَكَبِّرٍ لَا يُؤْمِنُ بِيَوْمِ الْحِسَابِ (27)
و گفت موسی: هر آینه من پناه بردم به پروردگار من و پروردگار شما از هر متکبری که نمی آورد ایمان به روز حساب. (27)

وَ قَالَ رَجُلٌ مُّؤْمِنٌ مِّنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَكْتُمُ إِيمَانَهُ - أَ تَقْتُلُونَ رَجُلًا أَنْ يَقُولَ رَبِّيَ اللَّهُ وَ قَدْ جَاءَكُمْ بِالْبَيِّنَاتِ مِنْ رَبِّكُمْ صلى وَ إِنْ يَكُ كَذِبًا فَعَلَيْهِ كَذِبُهُ صلى وَ إِنْ يَكُ صَادِقًا يُصِيبْكُمْ بَعْضُ الَّذِي يَعِدُكُمْ صلى إِنْ اللَّهُ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ كَذَابٌ (28)

و گفت مردی مؤمنی از خاندان فرعون که پنهان می کند ایمان خود را: آیا می کشید مردی را به سبب آنکه می گوید پروردگار من خدا است؟ و به یقین آمد به پیش شما با نشان های روشن از جانب پروردگار شما؛ و اگر باشد دروغگوئی پس بر او است دروغ او؛ و اگر باشد راستگوئی می رسد شما را بعضی آنچه وعده می دهد شما را؛ هر آینه خدا نمی نماید رهنمائی کسی را که او است از حد گذرنده، دروغگو. (28)

يَقَوْمَ لَكُمْ الْمُلْكُ الْيَوْمَ ظَهَرِينَ فِي الْأَرْضِ فَمَنْ يَنْصُرُنَا مِنْ بَأْسِ اللَّهِ إِنْ جَاءَنَا قَالَ فِرْعَوْنُ مَا أَرِيكُمْ إِلَّا مَا أَرَىٰ وَ مَا أَهْدِيكُمْ إِلَّا سَبِيلَ الرَّشَادِ (29)

ای قوم من برای شما است پادشاهی امروز غالب شده گان در سرزمین، پس چه کسی یاری می دهد ما را از عذاب خدا اگر آمد ما را؟ گفت فرعون: نمی دهم نشان شما را مگر آنچه می بینم و نمی کنم رهنمائی شما را مگر راه صحیح. (29)

وَ قَالَ الَّذِي - ءَأَمَنَ يَقَوْمِ إِنِّي - أَخَافُ عَلَيْكُمْ مَثَلَ الْآحْزَابِ (30)

و گفت آنکه ایمان آورد: ای قوم من هر آینه من می ترسم بر شما مانند روز گروه ها. (30)
مِثْلَ دَابِ قَوْمِ نُوحٍ وَ عَادٍ وَ ثَمُودَ وَ الَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ وَ مَا اللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِلْعِبَادِ (31)
مانند خاتمه قوم نوح و عاد و ثمود (در حال بد) و آنان از بعد ایشان. و نمی کند خدا اراده ستمی برای بنده گان. (31)

وَ يَقَوْمِ إِنِّي - أَخَافُ عَلَيْكُمْ يَوْمَ التَّنَادِ (32)

و ای قوم من هر آینه من می ترسم بر شما روز صدا کردن را (روز قیامت). (32)

يَوْمَ تُولَوْنَ مُدْبِرِينَ مَا لَكُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ عَاصِمٍ صلى وَ مَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ (33)

روزی که بر می گردید پشت کرده، نیست برای شما از خدا از نگاه دارنده ئی. و کسی را که می کند گمراه خدا پس نیست برای او از رهنمائی. (33)

وَلَقَدْ جَاءَكُمْ يُوسُفُ مِنْ قَبْلُ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا زِلْتُمْ فِي شَكٍّ مِمَّا جَاءَكُمْ بِهِ **بِهِ** حَتَّىٰ إِذَا هَلَكَ قُلْتُمْ لَنْ يَبْعَثَ اللَّهُ مِنْ بَعْدِهِ رَسُولًا كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ مُرْتَابٌ (34)

و البته به یقین آمد به شما یوسف از پیش با نشانه های روشن پس نیافت خاتمه شما را در شکی از آنچه آمد به شما به آن؛ تا اینکه وقتیکه هلاک شد گفتید هرگز بر نمی انگیزد خدا از بعد او پیغمبری. همچنین می کند گمراه خدا کسی را که او است از حد گذرنده، شک آورنده. (34)

الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي **فِي** آيَاتِ اللَّهِ بغيرِ سُلْطَانٍ أَنَّهُمْ **بِهِ** كِبْرَ مَفْتًا عِنْدَ اللَّهِ وَ عِنْدَ الَّذِينَ ءَامَنُوا كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ قَلْبٍ مُتَكَبِّرٍ جَبَّارٍ (35)

آنان را که کشمکش می کنند در باره آیت های خدا به غیر دلیلی که آمد ایشان را؛ بزرگ شد نفرت نزد خدا و نزد آنانکه ایمان آوردند. همچنین می نهد مهر خدا بر هر دل متکبر، سرکش. (35)

وَ قَالَ فِرْعَوْنُ يَهْمَنُ ابْنِ لِي صِرَاحًا لَعَلِّي **بِهِ** أَنْبُغُ الْأَسْبَابَ (36)

و گفت فرعون: ای هامان! بنا کن برای من بنای بلندی تا باشد برسم راه ها را. (36)
أَسْبَابَ السَّمَوَاتِ فَاطَّلَعَ إِلَى **بِهِ** إِلَهِهِ مُوسَىٰ وَ أَنِّي لِأَظُنُّهُ كَذِبًا وَ كَذَلِكَ زِيَّ لِفِرْعَوْنَ سَوْءٌ عَمَلِهِ وَ صُدَّ عَنِ السَّبِيلِ وَ مَا كَيْدُ فِرْعَوْنَ إِلَّا فِي تَبَابٍ (37)

راه های آسمانها پس بنگرم به سوی معبود موسی و هرآئینه من البته می پندارم او را دروغگو. و این چنین آراسته شد برای فرعون بدی عمل او و باز داشته شد از راه. و نبود حيله فرعون مگر در تباهی و نابودی. (37)

وَ قَالَ الَّذِي **بِهِ** ءَامَنَ يَقَوْمِ اتَّبِعُونِ أَهْدِكُمْ سَبِيلَ الرَّشَادِ (38)

و گفت آنکه ایمان آورده بود: ای قوم من پیروی من کنید، رهنمائی کنم شما را به راه صحیح. (38)

يَقَوْمِ إِنَّمَا هَذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا مَتَاعٌ وَ إِنَّ الْأَخْرَةَ هِيَ دَارُ الْقَرَارِ (39)

ای قوم من جز این نیست که این زنده گانی دنیا بهره اندک است و هرآئینه آخرت آن است سرای همیشه گی. (39)

مَنْ عَمِلَ سَيِّئَةً فَلَا يُجْزَىٰ **بِهِ** إِلَّا مِثْلَهَا **بِهِ** وَ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ وَ هُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ يُرْزَقُونَ فِيهَا بِغَيْرِ حِسَابٍ (40)

کسی که عمل کرد بدی پس جزا داده نمی شود مگر مانند آن؛ و کسی که عمل کرد کار شائسته از جنس مرد یا جنس زن و او مؤمن است پس آنها درآیند بهشت را، روزی داده می شوند در آنجا بی شمار. (40)

وَ يَقَوْمِ مَا لِي **بِهِ** أَدْعُوكُمْ إِلَى النَّجْوَةِ وَ تَدْعُونَنِي **بِهِ** إِلَى النَّارِ (41)

و ای قوم من چیست برای من که می خوانم شما را به سوی نجات و شما می خوانید مرا به

سوی دوزخ؟ (41)

تَدْعُونِي لِأَكْفَرِ بِاللَّهِ وَ أَشْرِكِ بِهِ مَا لَيْسَ لِي بِهِ عِلْمٌ وَ أَنَا أَدْعُوكُمْ إِلَى الْعَزِيزِ الْعَقْبَرِ (42)

می خوانید مرا تا نامعتقد شوم به خدا و شریک سازم با او آنچه نیست مرا به آن دانشی و من می خوانم شما را به سوی غالب، آمرزگار. (42)

لَا جَرَمَ أَنَّمَا تَدْعُونِي - إِلَيْهِ لَيْسَ لَهُ دَعْوَةٌ فِي الدُّنْيَا وَ لَا فِي الْآخِرَةِ وَ أَنَّ مَرَدَّنَا إِلَى اللَّهِ وَ أَنَّ الْمُسْرِفِينَ هُمْ أَصْحَابُ النَّارِ (43)

بی گمان آنکه آنچه می خوانید مرا به سوی آن نیست برای او ادعائی در دنیا و نه در آخرت و آنکه باز گشت ما به سوی خدا است و آنکه از حد گذرنده گان ایشان باشند گان دوزخ اند.

(43)

فَسْتَذْكُرُونَ مَا أَقُولُ لَكُمْ وَ أَوْضُ أَمْرِي - إِلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ (44)

پس یاد خواهید کرد آنچه می گویم برای شما. و می سپارم کار خود را به سوی خدا. هر آینه خدا است بینا به بنده گان (خود). (44)

فَوَقَّهُ اللَّهُ سَيِّئَاتٍ مَا مَكَرُوا مَلِي وَ حَاقَ بِآلِ فِرْعَوْنَ سُوءُ الْعَذَابِ (45)

پس نگاه داشت او را خدا از بدی های آنچه حیله کردند؛ و در بر گرفت به خاندان فرعون عذاب سخت. (45)

النَّارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا وَ عَشِيًّا مَلِي وَ يَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ أَدْخِلُوا آلَ فِرْعَوْنَ أَشَدَّ الْعَذَابِ (46)

آتش که نشان داده می شوند آن را صبح گاهان و شام گاهان؛ و روزیکه برپا شود قیامت (به فرشته گان دستور داده می شود): در آرید خاندان فرعون را در سخت ترین عذاب. (46)

وَ إِذِ يَتَحَاوُونَ فِي النَّارِ فَيَقُولُ الضُّعَفَاءُ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا - إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ مُغْنُونَ عَنَّا نَصِيْبًا مِّنَ النَّارِ (47)

و چون کشمکش می کنند در دوزخ پس می گویند ناتوانان برای آنانکه تکبر کردند: هر آینه ما بودیم برای شما تابع، پس آیا شما دفع کننده هستید از ما حصه از آتش؟ (47)

قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا - إِنَّا كُلٌّ فِيهَا إِنَّ اللَّهَ قَدْ حَكَمَ بَيْنَ الْعِبَادِ (48)

گفتند آنانکه تکبر کردند: هر آینه ما همه در آتش هستیم، هر آینه خدا به یقین داوری کرد میان بنده گان (خود). (48)

وَ قَالَ الَّذِينَ فِي النَّارِ لِخَزَنَةِ جَهَنَّمَ ادْعُوا رَبَّكُمْ يُخَفِّفْ عَنَّا يَوْمًا مِّنَ الْعَذَابِ (49)

و گفتند آنانکه در آتش اند برای نگهبانان دوزخ: بخوانید پروردگار خود را تا سبک سازد از ما روزی از عذاب. (49)

قَالُوا - أَوْ لَمْ تَأْتِكُمْ رُسُلُكُم بِالْبَيِّنَاتِ مَلِي قَالُوا بَلَىٰ أَج قَالُوا فَاذْعُوبُوا مَلِي وَ مَا دُعَاءُ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي

ضَلَّلِ (50)

گفتند: آیا نبود که می آمد شما را پیغمبران شما با دلایل روشن؟! گفتند: بلی. گفتند (فرشته گان): پس شما دعا کنید. و نیست دعای نامعتقدان مگر در بیهوده گی. (50)

إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَ الَّذِينَ ءَامَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَ يَوْمَ يَقُومُ الْأَشْهُدُ (51)

هر آئینه ما البته یاری می دهیم پیغمبران ما را و آنان را که ایمان آوردند در زنده گانی دنیا و روزی که ایستاده می شوند گواهان. (51)

يَوْمَ لَا يَنْفَعُ الظَّالِمِينَ مَعذِرَتُهُمْ صلى وَ لَهُمُ اللَّعْنَةُ وَ لَهُمْ سُوءُ الدَّارِ (52)

روزی که نمی دهد سود ستم گاران را عذر خواهی شان؛ و برای ایشان است لعنت و برای ایشان است بدترین جایگاه. (52)

وَ لَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْهُدَىٰ وَ أَوْرَثْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ الْكِتَابَ (53)

و البته به یقین دادیم ما موسی را هدایت و وارث ساختیم ما بنی اسرائیل را کتاب را. (53)
هُدَىٰ وَ ذِكْرَىٰ لِأُولِي الْأَلْبَابِ (54)

(برای) رهنمائی نمودن و پند دادن برای صاحبان خرد. (54)

فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَ اسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَ سَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ بِالْعَشِيِّ وَ الْإِبْكَارِ (55)

پس شکیبائی کن هر آئینه وعده خدا راست است و آمرزش طلب کن برای گناه خود و به پاکی یاد کن با ثنا و سپاس پروردگار خود را به شب و روز. (55)

إِنَّ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي في ءَايَاتِ اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ أَتَاهُمْ ان فِي صُدُورِهِمْ إِلَّا كِبْرًا مَّا هُمْ بِبَالِغِيهِ ه
فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ صلى إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ (56)

هر آئینه آنانکه کشمکش می کنند در باره آیت های خدا به غیر دلیلی که آمد ایشان را نیست در سینه های ایشان مگر غرور، نیستند ایشان رسنده به آن. پس طلب کن پناه به خدا؛ هر آئینه خدا، او است شنوا، بینا. (56)

لَخَلْقِ السَّمٰوٰتِ وَ الْأَرْضِ أَكْبَرُ مِنْ خَلْقِ النَّاسِ وَ لَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ (57)

البته آفرینش آسمانها و زمین بزرگتر است از آفرینش مردم ولیکن بسیاری مردم نمی دانند. (57)

وَ مَا يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَ الْبَصِيرُ وَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَ عَمِلُوا الصَّالِحٰتِ وَ لَا الْمُسِيءِ ه قَلِيلًا مَّا تَتَذَكَّرُونَ (58)

و نمی شود برابر نابینا و بینا و آنانکه ایمان آوردند و کردند کار های شائسته و نه بد کار. اندک است آنچه پند می پذیرد. (58)

إِنَّ السَّاعَةَ لَأْتِيَةٌ لَا رَيْبَ فِيهَا وَ لَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ (59)

هر آئینه قیامت البته آمدنی است نیست هیچ شک در آن ولیکن بسیاری مردم نمی آورند

ایمان. (59)

وَ قَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي - أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ (60)

و گفت پروردگار شما: بخوانید مرا جواب (مثبت) می دهم برای شما. هر آئینه آنانکه تکبر می کنند از عبادت من به زودی داخل می شوند دوزخ را خوار شده گان. (60)
اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ اللَّيْلَ لَتَسْكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ (61)

خدا، آنکه ساخت برای شما شب را تا آرام شوید در آن و روز را روشنی دهنده. هر آئینه خدا البته خداوند فضل است بر مردم ولیکن بسیاری مردم نمی کنند سپاس گذاری. (61)
ذَلِكَ اللَّهُ رَبُّكُمْ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ صَلَوَاتُ عَلَى أَنفُسِكُمْ وَ تَؤْفَكُونَ (62)
این است خدا پروردگار شما آفریننده همه چیز، نیست هیچ معبودی مگر او؛ پس چگونه برگردانیده می شوید. (62)

كَذَلِكَ يُؤْفَكُ الَّذِينَ كَانُوا بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ (63)

این چنین برگردانیده می شوند آنانکه بودند به آیت های خدا کשמکش می کنند. (63)
اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ قَرَارًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَ صَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ صُوْرَكُمْ وَ رَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ ذَٰلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ فَتَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ (64)

خدا، آنکه ساخت برای شما زمین را جایگاه و آسمان را پوششی و صورت داد شما را پس زیبا ساخت صورت های شما را و روزی داد شما را از پاکیزه ها. این است خدا پروردگار شما؛ پس بسیار با برکت است خدا پروردگار جهان ها. (64)

هُوَ الْحَيُّ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ (65)

او است همیشه زنده، نیست هیچ معبودی مگر او پس بخوانید او را خالص ساخته برای او عبادت را. ثنا و سپاس است برای خدا پروردگار جهان ها. (65)

قُلْ إِنِّي نُهَيْتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَمَّا جَاءَنِيَ الْبَيِّنَاتُ مِنْ رَبِّي وَأُمِرْتُ أَنْ أُسَلِّمَ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ (66)

بگو: هر آئینه من منع شده ام آنکه بپرستم آنانکه می خوانید از غیر خدا چون آمد به من نشانه های روشن از جانب پروردگار من و امر کرده شده ام آنکه: تسلیم شو برای پروردگار جهان ها. (66)

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ مِنْ عَلَقَةٍ ثُمَّ يُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُوا - أَشَدَّكُمْ ثُمَّ لَتَكُونُوا شُيُوخًا وَ مِنْكُمْ مَنْ يُتَوَفَّى مِنْ قَبْلُ صَلَوَاتُ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَأَجَلًا مُسَمًّى وَ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ (67)

او است آنکه آفرید شما را از خاک باز از منی باز از ماده چسپنده (خون بسته) باز بیرون

می آورد شما را طفلی باز تا برسید به نهایت قدرت شما باز تا باشید پیران. و از شما کسی می میرد از پیش؛ و تا برسید مدت معینی و تا باشد شما بفهمید. (67)

هُوَ الَّذِي يُحْيِي وَ يُمِيتُ صلى فَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ (68)

او است آنکه زنده می کند و می میراند؛ پس وقتیکه اعلام (داوری) کرد کاری را پس جز این نیست که می گوید برای آن: شو پس می شود. (68)

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ أَنَّىٰ يُصْرَفُونَ (69)

آیا ندیدی به سوی آنانکه کشمکش می کنند در باره آیت های خدا؟ چگونه بر گردانیده می شوند؟ (69)

الَّذِينَ كَذَّبُوا بِالْكِتَابِ وَ بِمَا أُرْسِلْنَا بِهِ رُسُلَنَا صلى فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ (70)

آنانکه به دروغ نسبت کردند به کتاب و به آنچه فرستادیم ما با آن پیغمبران ما را؛ پس به زودی می دانند. (70)

إِذِ الْأَغْلُلُ فِيهِمْ صلى وَ الْعَنَقِبُ صلى وَ السَّلَاسِلُ يُسْحَبُونَ (71)

وقتیکه طوق ها در گردن های ایشان باشند و زنجیر ها، کشانده می شوند. (71)

فِي الْحَمِيمِ ثُمَّ فِي النَّارِ يُسْجَرُونَ (72)

در آب جوشان باز در آتش می سوزند. (72)

ثُمَّ قِيلَ لَهُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ تُشْرِكُونَ (73)

باز گفته شد برای ایشان کجا است آنچه بودید شما شریک می کردید؟ (73)

مِنْ دُونِ اللَّهِ صلى قَالُوا ضَلُّوا عَنَّا بَلْ لَمْ نَكُنْ نَدْعُوا مِنْ قَبْلُ شَيْئًا كَذَلِكَ يَضِلُّ اللَّهُ الْكَافِرِينَ (74)

از غیر خدا؛ گفتند: گم شدند از ما بلکه هرگز نبودیم می پرستیدیم از پیش چیزی را.

همچنین می کند گمراه خدا نامعتقدان را. (74)

ذَلِكَ بِمَا كُنْتُمْ تَفْرَحُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَ بِمَا كُنْتُمْ تَمْرَحُونَ (75)

این است شما را به سبب آنکه بودید شما شادمانی می کنید در زمین به ناحق و به سبب آنکه شما بودید نهایت خوشحالی می کنید. (75)

ادخلوا صلى أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا صلى فَبئسَ مَثْوًى الْمُتَكَبِّرِينَ (76)

در آئید دروازه های دوزخ را همیشه باشنده گان در آنجا؛ پس بد جایگاه است متکبران را.

(76)

فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ ۖ فَإِمَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَقَّعَنَّكَ فَإِنَّا يَرْجِعُونَ (77)

پس شکیبایی کن هر آینه وعده خدا راست است. پس اگر بنمائیم ترا بعضی آنچه وعده می

دهیم ایشان را یا بمیرانیم ترا پس به سوی ما برگردانیده می شوند. (77)

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن قَبْلِكَ مِنْهُمْ مَّن قَصَصْنَا عَلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَّن لَّمْ نَقْصُصْ عَلَيْكَ وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ بِآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ فَإِذَا جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ فُضِيَ بِالْحَقِّ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْمُبْطِلُونَ (78)

و البته به یقین فرستادیم ما پیغمبرانی را از پیش تو، از ایشان کسانی اند که بازگو کرده ایم سرگذشت شان را برای تو و از ایشان کسانی اند بازگو نکرده ایم سرگذشت شان را برای تو. و نیست برای پیغمبری آنکه بیاید با معجزه مگر به اجازه خدا. پس وقتیکه آمد فرمان خدا فیصله کرده شود به حق و خساره مند شد آنجا، آنوقت بیهوده گویان. (78)

اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَنْعَامَ لِتَرْكَبُوا مِنْهَا وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ (79)

خدا است آنکه ساخت برای شما چهار پایان را تا سوار شوید بعضی از آنها را و از بعضی آنها می خورید. (79)

و لَكُمْ فِيهَا مَنَافِعُ وَ لِتَبْلُغُوا عَلَيْهَا حَاجَةً فِي صُدُورِكُمْ وَ عَلَيْهَا وَ عَلَى الْفُلْكِ تُحْمَلُونَ (80)

و برای شما در آنها منفعت ها است و تا برسید بر آنها به مقصدی که در سینه های شما است و بر آنها و بر کشتی ها حمل کرده می شوید. (80)

وَ يُرِيكُمْ آيَاتِهِ فَآيٍ آيَاتِ اللَّهِ تُنْكِرُونَ (81)

و (خدا) می نماید شما را نشانه های خود را پس کدام یک از نشانه های خدا را انکار می کنید؟ (81)

أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَانُوا أَكْثَرَ مِنْهُمْ وَ أَشَدَّ قُوَّةً وَ آثَارًا فِي الْأَرْضِ فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ (82)

آیا پس سیر نکردند در زمین پس بنگرند چگونه بود سرانجام آنان از پیش ایشان؟ بودند بیشتر از ایشان و زیاده تر در قوت و نشانه ها در زمین، پس نکرد دفع از ایشان آنچه بودند به دست می آورند. (82)

فَلَمَّا جَاءَهُمْ رَسُولُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَرِحُوا بِمَا عِنْدَهُمْ مِنَ الْعِلْمِ وَ حَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ (83)

پس وقتیکه آمد به پیش ایشان پیغمبران شان با نشانه های روشن شادمانی کردند به آنچه نزد شان بود از دانش و در بر گرفت به ایشان آنچه بودند به آن تمسخر می کنند. (83)

فَلَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا قَالُوا ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَحَدُّهُ وَ كَفَرْنَا بِمَا كُنَّا بِهِ مُشْرِكِينَ (84)

پس وقتیکه دیدند عقوبت ما را گفتند: ایمان آوردیم به خدا یگانه او و نامعتقد شدیم به آنچه بودیم به او شریک کننده گان. (84)

فَلَمْ يَكُ يَنْفَعُهُمْ إِيمَانُهُمْ لَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا سِنَّةَ اللَّهِ الَّتِي قَدْ خَلَتْ فِي عِبَادِهِ مَلِيٍّ وَ خَسِرَ هُنَالِكَ الْكَافِرُونَ (85)

پس هرگز نبود که نفع دهد ایشان را ایمان ایشان وقتیکه دیدند عقوبت ما را؛ روش خدا آنکه به یقین گذشت در میان بنده گان او؛ و خساره مند شد آنجا نامعتقدان. (85)

